

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 284/2020
14.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће „30 ОКТОБАР“ ДОО Врбас, чији је пуномоћник Катарина Бјелић, адвокат из ..., против туженог „НЕТА LEASING“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Душан Лакић, адвокат из ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 6.410.725,65 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2490/19 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2490/19 од 13.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2490/19 од 13.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6642/17 од 31.01.2019. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су апсолутно ништаве одредбе Уговора о финансијском лизингу бр. .. од 07.02.2007. године, .. од 27.03.2007. године, .. од 27.03.2007. године, .. од 27.03.2007. године, .. од 27.03.2007. године и .. од 19.09.2007. године и то члана 3. тачке 3.1. које је тужилац закључио са туженим и који гласи: „ да је прималац лизинга дужан да на име накнаде за коришћење предмета лизинга плати учешће исказано у ЦХФ са ПДВ-ом обрачунатим у ЦХФ, и предвиђен укупан број рата и њихов износ исказан у ЦХФ у динарској противвредности обрачунато по продајном курсу за ЦХФ, и предвиђен је укупан износ рата лизинг накнаде“, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да по основу неоснованог обогаћења исплати износе ближе наведене у овом ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да су апсолутно ништаве одредбе Уговора о финансијском лизингу из члана 3. тачке 3.4. Уговора о лизингу закљученог између тужиоца и туженог, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу по основу неоснованог обогаћења на име наплаћених трошкова обраде захтева исплати износ од 2.524,13 ЦХФ у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са

припадајућом законском затезном каматом, ближе наведеном у изреци пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу неоснованог обogaћења исплати износе ближе наведене у изреци пресуде са припадајућом законском затезном каматом, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати износ од 334.707,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2490/19 од 13.02.2020. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио посебну ревизију из свих законских разлога.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца јер у конкретном случају за то нису испуњени услови из одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Другостепеном пресудом је правноснажно одлучено о захтеву тужиоца да се утврди ништавост одредаба Уговора о финансијском лизингу број .. од 07.02.2007. године, .. од 27.03.2007. године, .. од 27.03.2007. године, .. од 27.03.2007. године, .. од 27.03.2007. године .. од 19.09.2007. године и то члана 3. тачке 3.1. и члана 3. тачке 3.4., као и исплати износа од 6.409.725,65 динара и 2.524,13 ЦХФ по основу неоснованог обogaћења услед неосноване наплате накнаде трошкова одобравања и реализације уговора о финансијском лизингу, као и разлику на име висине исплаћених рата у ЦХФ и висине рате да је уговор закључен у динарима, односно еврима. Према налажењу судова одредбе члана 3.1. Уговора о лизингу нису противне принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, јер постоји сагласност воља уговорних страна сходно одредби члана 10. Закона о облигационим односима да се овакви уговори о финансијском лизингу закључе. Нижестепени судови полазећи од одредаба Закона о финансијском лизингу и Одлуке Народне банке Србије о минималним условима за закључење уговора о финансијском лизингу и о начину исказивања лизинг накнаде и других трошкова који настају закључењем тог уговора („Сл. гласник РС“, бр.4 од 17.01.2006, године), закључили су да тужени има право да приликом закључења уговора о финансијском лизингу наплати од корисника лизинга трошкове обраде захтева. Како је тужилац приликом закључења уговора био упознат са свим битним елементима уговора, укључујући и трошкове обраде захтева, закључак је судова да је плаћањем наведених трошкова испунио своју пуноважну уговорну обавезу. Зато је одбијен као основан захтев за враћање новчаног износа уплаћеног туженом по основу наведених уговора о лизингу.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно ни ново тумачење права, ни уједначавање судске праксе. Тужилац у ревизији није навео различите правноснажне судске одлуке по истом правном питању, које су од значаја за праксу. Такође, није навео у чему се огледа разлика у ставовима судова имајући у виду да се према правном схватању Врховног

касационог суда валутна клаузула може правно ваљано уговорати у циљу очувања једнакости узајамних давања.

У поступку је утврђено, да је тужени у време закључења предметних уговора о лизингу током 2007 и 2008 године, био задужен код иностраних финансијских кућа у валути СНФ (кредит), да је извршена отплата главнице кредита и камате у тој валути закључно са 2012 годином и да је тужени на тај начин, истом валутном клаузулом, обезбедио извор пласмана средстава. Стога, закључак судова да у конкретном случају, предметне одредбе уговора којима је уговорена валутна клаузула, производе правно дејство, није у супротности са правним схватањем Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.04.2019. године. Неосновано је позивање ревидента и на правни став о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, јер се тај став не односи на трошкове лизинг накнаде.

Битне повреде одредаба парничног поступка, као ни разлози који се тичу правилности утврђеног чињеничног стања, на које се позива ревидент, нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Тужба је поднета дана 29.12.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 6.410.725,65 динара и 2.524,13 ЦХФ, што у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 54.111,42 евра и 2.157,93 евра.

Чланом 485. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11..., 18/20), прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром на то да вредност ревизијом побијаног дела правноснажне пресуде не прелази вредност од 100.000 евра, то је иста испод законом прописаног лимита за дозвољеност ревизије из члана 485. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић